

Rančer

“Fran, zajdu se podívat ven, jestli se tam zase něco nepotuluje,” řekl Michael Joroda své ženě. Jen kývnutím dala najevo, že ho zaslechla. Dále však strnule hleděla před sebe, kde v prostých lůžkách ležely a umíraly dvě z jejich čtyř dětí. Potřásl bezradně hlavou. Jestliže ji už ani zmínka o potenciálním nebezpečí tam venku nedokázala vytrhnout... Raději vyšel z domu. Byla to velká roubená stavba, co nejlépe napodobující dávné pastevecké usedlosti. Joroda byl správce budovy i pozemku. Když byl ve službě, působil jako rančer a jeho jméno změněné na stylovější Jordan s úctou vyslovovaly stovky zákazníků. Boháčů chtivých dobrodružství, kteří pod jeho vedením sedlali polodivoké koně a hnali stáda ještě divočejšího dobytka na sto kilometrů vzdálený ranč Speedy Colts.

Ale to byla minulost. Tak blízká a současně tak daleká... Pouhé tři dny. A přitom měl ještě teď před očima ohromnou kouli ohně, která přeletěla po severním obzoru. Právě se loučil s poslední skupinou zákazníků, když se to stalo. Zírali na jev a vzrušeně diskutovali o jeho příčinách. Možná pár minut poté, co koule zmizela a zanechala po sobě jen záři na východě, na ně zavolal kapitán přívozního prámu “pane Jordane, volali z okresu. Všichni prý mají vyhledat bezpečný úkryt a nevyjít dřív jak ráno.” Nabídl zákazníkům, že mohou přespat na ranči. Ale vedoucí jejich skupiny, informační magnát Jerry Subbot to arogantně odmítl. “Blbost. Na nádenickou pryčnu mne už nedostanete ani párem těch vašich dobytčat. Vracím se do hotelu a to teda berte na vědomí – už mě tady neuvidíte.” Někteří muži se tomu zasmáli, někteří na Michaela vrhli pár omluvných pohledů typu ‘ne že bych s ním souhlasil, ale to víte...’ a všichni odpluli.

Jorodovi to nevadilo. Subbot byl potíživista, nedokázal se podřídit duchu spolupráce a způsobil celé skupině na cestě spoustu horkých chvil. Jeho zmizení tehdy lehce oželel. Vydal se zkontrolovat, zda profesionální honáci uklidili řádně postroje a vybavení, jestli nezanedbali péči o koně. Vše bylo v pořádku, pár opomenutých maličkostí napravil sám s předákem. Pak mu předák Harry řekl, že raději poslechne radu civilní správy. Se zbytkem party odpluli do tmy, k zářícím oknům vzdáleného hotelu. Joroda je sledoval, dokud po jejich příjezdu nezhasla světla v přístavišti a pak se vrátil do domu. Poslal spát děti. Od nejmladšího Eda až po dospívající Evu. Jako vždy čekaly na jeho návrat, usmál se, a začal se taky chystat na kutě. Právě ze sebe smýval prach a pot pracovního týdne, když se mu podlaha zahoupala pod nohama. Obvykle tiché čerpadlo zaječelo a zmlklo, proud vody ustal, světlo zhaslo. Joroda s očima plnými pěny zoufale šátral po něčem, do čeho by se mohl otřít. Kontrolka teplovzdušného sušáku byla mrtvá a pěny by se jím stejně nezbavil. Konečně se rozsvítila alespoň nouzová svítidla na protější stěně. V jejím matném světle mohl sáhnout po závěsu a otřít se z nejhoršího. Trvalo to jen několik vteřin, vyplněním skřípěním a vrzáním domu, celá stavba se znatelně vzpínala do výšky a zase dopadala k zemi. Myslel, že to je jejich konec. Náhle bylo ticho. Téměř ticho. Skutečné ticho není plné pláče lidí a ržání vydešených koní.

Natáhl na sebe bez uvažování špinavé pracovní kalhoty, s botami se nezdržoval a vyrazil pátrat, co se stalo jeho blízkým. U dveří pokoje, který sdílely Jane a Eva se srazil s manželkou. “Miku,” vydechla, “to jsem ráda, že tě vidím... Na Evu se převrátila skříň...”

Vtrhl dovnitř. Eva už nekřičela, ovládla se natolik, že dokázala potlačit bolest. Těžká skříň ze skutečného dubového dřeva jí ležela přes nohy a celou vahou je tiskla k zemi. Vyděšená Jane se ze všech sil snažila o její zdvižení, jenže síly jí nestačily. Sám Michael měl co dělat, aby masivní kus nábytku, z jehož polic se vysypaly desítky předmětů přizdvihl a Francis dceru vytáhla.

Bylo zle. Těžká bočnice knihovny dopadla Evě přímo na kolena. Ze statečné mladé jezdky se v jediném okamžiku stal mrzák. Dělal si tehdy naděje, že jen do rána, pak že zavolají záchranku. Marné to byly naděje. Jen co se ráno trochu rozednilo, vyrazil Joroda na druhý břeh. Do hotelu, kde kromě jiného byla i spojová stanice. Mlha nad jezerem mu dlouho bránila ve výhledu. Teprve po přistání, když vyšplhal na břeh, zjistil strašnou pravdu: Na místě honosné budovy byla jen hromada trosek. Nemohl tomu uvěřit, do poslední chvíle doufal, že ho má mít zrak, či, že je to špatný sen. Nebyl, musel konečně s těžkým srdcem připustit, když po stezce z přístaviště došel ke zhroucenému portálu vchodu. Tyčil se nad ním jako šedivý oblouk, a za ním jen suť. Vzal jeden úlomek do ruky. Běžný stavební modul, ze kterého se posledních sto let budovalo skoro vše. Poměrně lehký, s dokonalými izolačními vlastnostmi... Ale více jak dva u sebe by nenašel ani při důkladném pátrání. Přesto se vydal kolem trosek. K cestě ho donutil pohled na temnou dutinu, vytvořenou dvěma přeloženými stropními bloky. Z pod jednoho trčeli lidské nohy. Naděje, že někde na druhé straně v podobném asyly někdo snad i přežil, mu vydržela jen krátce. Začal přelézat zhroucený stožár komunikační sítě, který mu bránil v cestě. Na vrcholu kovového válce se zastavil a málem nepokračoval v cestě. Ať už zemětřesení působilo jak chtělo, tuto stranu proměnilo na nepřerušovaný svah drti. Přesto se po chvíli vydal dále, co pár kroků hlasitě vykřikl a pak dlouho naslouchal. Neslyšel ani nejslabší odpověď. Už se chtěl skoro vrátit, ale udělal ještě krok a ten rozhodl o jeho osudu. Ukrytý za jazykem Suti stál osobní letoun, s dobře viditelnými znaky firmy Subboth Medial. Napadla ho šílená myšlenka, že řízení landeru, který měl bezpečně zaparkovaný a teď i pohřbený v hotelu, se možná nebude až tak lišit, aby s ním nedokázal přeletět a vzít Evu do zachovalejší oblasti k lékařům.

Blížil se k letounu. Čím blíže byl, tím více vystupovaly stopy po tom, že jeho cesta na úroveň země nebyla jednoduchá. Přistávací plocha pro letouny bývala na střeše. Od okamžiku přistání v nich neustále setrval alespoň jeden pilot, připravený na jediný pokyn majitele okamžitě odstartovat. Tihle boháči byli sami tak trochu jako stroje. Týden nevázané zábavy, ale ani o vteřinku déle. Pak opět návrat do klece podzemního města, zpět k rozhodování o jiných a za jiné... Přestal uvažovat o podivných zvycích svých zákazníků a raději se pokusil vniknout dovnitř. Nebylo to snadné. Z blízka byl stroj v příšerném stavu. Nebyl to kosmolet, jeho pancíř nárazům při pádu moc dobře neodolal. Vchod byl beznadějně zkřížený, úzká štěrbina se provokativně šklebila, vybízejíc ho, ať se pokusí přepulit a pak že se možná protáhne. Když bez jiného výsledku ohnul kovovou tyč nalezenou v troskách, začal pátrat po jiné cestě. Rozbité průzory pilotní kabiny se tyčily dobré tři metry nad ním. Tohle problém nebyl, s takovou spoustou pravidelných úlomků všude kolem. Začal si stavět rampu a když mu připadala dost vysoká, postavil se na ni a vyskočil do okna. Úspěšně se zachytil a začal se soukat dovnitř. Protáhl se do nitra stroje až po pás. Pak, protože úzký průzor mu nedával dost prostoru pro práci nohou, se chytil hrany kontrolního panelu a vtáhl se celý. Pravá ruka, na které jednu chvíli spočívala převážná část váhy těla mu náhle sklouzla. Zavčas se stihl vzepřít levičkou, takže zabránil nejhoršímu a nerozbil si obličej o panel plný stylizovaných manuálních přepínačů, ale ta nešťastná pravice zmizela dole a zabořila se do čehosi vlhkého,

studeného a mazlavého. Když ji s nepříjemnou předtuchou přitáhl zpět, odkapávala z ní krev a našedlá hmota něčího mozku. ‘Pilot. Do poslední chvíle čekal na svého pána, chystal stroj k odletu a pak, při nehodě se nestihl zachytit a rozbil si o něco hlavu... Chudák,’ politoval ho krátce. Na víc nebyl čas. Jeho dcera potřebovala pomoc, musí nějakou sehnat za každou cenu. Opatrně se vyhnul mrtvému pilotovi a dokončil svůj průnik. Vysílačka, na kterou se obrátil jako první, byla hluchá. Zbývala tedy jediná šance, použít celý stroj.

Postavil se nad panel a bezradně zíral na desítky ovládacích prvků. Ve srovnání s jeho automobilem zde toto bylo... Prostě letadlo, připoměl si s úšklebkem úsloví, které zaslechl jako kluk. Přesto našel několik povědomých tlačítek. Opatrně stisknul jedno, s nezpochybnitelným symbolem aktivace pohonu. Žádný výsledek. Zamyslel se, co mohl udělat špatně. Prohlédl si pult pořádně ještě jednou a uviděl to. Úzkou štěrbinu startéru. Klíč se válel na podlaze. Zvedl ho, očistil kontakty karty od krve a vsunul ji do slotu. Opět se pokusil o zážeh generátoru. Zase nic.

Bezradně pohlížel na tu spoustu neznámých funkcí. Přitom sklonil hlavu a jeho pohled padl na mrtvého muže v uniformě. Bůh ví, jak se tvářil v okamžiku smrti. Ale krvavá stopa se táhla od stropu, kolem celé stěny až k místu, kde konečně dopadl. Tak dlouhá cesta výraz mrtvolvy asi změnila. A nastávající posmrtné tuhnutí jej už jen zafixovalo. “Neškleb se tak pitomě!” utrhł se na něj. “Kdybys dával trochu pozor, tak sem si nemusel z ruky stírat tvůj mozek a tys mi mohl poradit.” Napřáhl nohu, aby do mrtvého kopl. Zarazil se v poslední chvíli a jeho důkladná bota dopadla jen na podstavec pilotovy sedačky. Ta se protočila, mrtvola o ni částečně opřená sklouzla a troska její hlavy dopadla na podlahu. Tělo ještě nebylo úplně ztuhlé. Jak se těžká hlava setrvačností vychýlila, ještě se vrátila zpět. Vypadalo to, jako když jí mrtvý vrtí.

Pověřivost neměla v životě Michaela Jorody místo. Přestože před zákazníky hrál středověkého burana, který nezná nic než krávy a koně, pokládal se za plně moderního člověka. Víra ve znamení se hodila možná pro potřeštěné pubertální holky, které si spiritismem a zaručeně pravými hovory s císařem zpestřovaly život na internátních školách daleko od domova. Přesto se mu nyní hlavou mihla myšlenka, zda to není znamení, aby vrak opustil a nerušil dále klid mrtvého. Jednou či dvakrát se k myšlence vrátil a nad její nelogičností ho přepadl záchvat hysterického smíchu.

Náklon, který si nevhodně veselí vynutilo, mu ukázal kontaktní plochu s naznačenou dlaní. ‘Aha. Promiň kamaráde,’ dovtípil se. Chytil mrtvého za ruku, přitiskl ji na snímač a druhou zašátral po tlačítku startéru. Tentokrát to klaplo. Od zádi se ozvalo pár tichých pulsů se zvyšující se frekvencí a stroj začal ožít. Kontrolky se rozzářily, automatika začala připojovat sekundární systémy. Mohlo to trvat několik minut, během kterých nemohl nic ovlivnit. Proto se Joroda opřel o rozvodnou skříň a sledoval provoz. Na pultu se rozsvítila další kontrolka. Ihned však pohasla, ozvalo se krátké zapíštění a ve skříni za Jorodovými zády třeskl výboj vysokého napětí. Proud žhavého vzduchu, téměř plasmy, vyrazil z ventilačních otvorů a srazil ho k zemi s těžkými popáleninami. Člověka prvních století říše, nemluvě o archaické éře, by zabil samotný úrazový šok. Ale genetické hrátky císařů Josefa I. a Martina I. dokázaly své. Michael Joroda, člověk nové éry, pouze omdlel.

Neležel nijak dlouho. Probral ho štiplavý zápach požáru, který se začínal šířit dolní palubou. S námahou a sténáním, tak silnou bolest úplně překonat nedokázal, se zvolna postavil. 'Léky... Proboha, léky... Je to letadlo, musí tu mít QH, třeba v nouzové sadě... A ta bude u východu...' Dopotácel se ke dveřím do vnitřních prostor lodi. Otevřel je, prošel pár kroků, ale cestu mu brzy zahradily plameny, kterým přísun kyslíku z pilotní kabiny viditelně prospíval. Joroda se v hustém dýmu začal dusit, oči mu slzely. 'Jestli odtud nezmizím rychle, tak už nikdy,' došlo mu. Co nejrychleji se vrátil zpět, zabouchnutím dveří získal něco málo času a začal se soukat ven. Cesta úzkým oknem byla hrozná. Musel se spouštět pozpátku a přitom se nedopatřením udeřil do spálených zad. Snad dvě minuty pak napůl visel z okna a řval bolestí, zatímco se kolem něj vinuly obláčky dýmu. Pak se spustil a dopadl na svou rampu. Tvárnice mu ujely pod nohama, ale i pálicí pancíř mu připadal lepší než další pád na záda a tak se ho zachytil a udržel rovnováhu. Sestoupil k zemi a pomalu, velice pomalu se vlekl pryč.

Těch necelých dvě sta metrů ke břehu překonával dvě hodiny. Vždy po několika krocích se zastavil a sbíral síly. Urputná snaha udržet bolest alespoň trochu pod kontrolou ho velmi vyčerpávala. Konečně se dostal na molo malého přístaviště. Kromě jeho člunku zde kotvil i parní prám kapitána Sama Parkse. Byl opuštěný, jeho majitel už asi navždy sní svůj sen o skutečné lodi na skutečném moři někde v nebi. Nebo v pekle, které by se k jeho služebnímu image hodilo víc. Tak nebo tak, sklem kormidelnické budky prosvítal známý tvar bílé skříňky s charakteristickým červeným křížem. Toužebně na ni hleděl. Jen co nasbíral dost vnitřních sil, se za ní vydal. Zamčená budka ho nemohla zastavit. Úder těžkou trubkou používanou jako závora na čele prámu byl dostatečný argument. Sklo se vysypalo, mohl protáhnout ruku a odemknout si zevnitř. Vrhla se po skřínce s léky. Otevřel ji a začal bezmocně klít. Sam Parks byl tradicionalista. Chodil v modrobílém pruhovaném triku, nosil plnovous a kouřil dýmku. Všechno tím bylo načichlé, kormidelná i bouda u přístaviště, kde před plavbou k ranči prodával jízdenky. A taky se kdesi dočetl, že každý mořský vlk se léčí jedině "WHISKOU A PRAVÝM KUBÁNSKÝM RUMEM!?! Ty vylízanej vodní debile! Aáárggh." V amoku uchopil obě láhve a udeřil s nimi o podlahu.

Kabinku zaplavila mdlá vůně rychloléku QHB.

× × ×

Když se opět probral, bolest již necítil. Jak se však zavrtil ve vysychající kalužince léku, zařízlo se mu do zad několik střepů z rozbitých lahví. Připoměly mu, co vlastně provedl. Rychle vstal. Ometl ze zad několik střípků, které se tam zachytily. Pak se podíval, jestli snad v bezvědomí nevyžil těch pár kapek, které po jeho omylu zbyly na dně jedné z lahví. Pečlivě k nim před několika hodinami přidal vše, co dokázal setřít z podlahy. Sám se pak ve zbytkové vlhkosti vyválel a pod tlakem vyčerpání a šoku omdlel. Léku zbylo dost na několik dávek. Dost na to, aby dokázal zabránit infekci až do doby, kdy přiletí záchranné týmy a převezou Evu do nemocnice v Sanfri nebo jinde. Pro jistotu nádobku přelil do prázdné láhve sloužící obvykle místo vázy. Neměl k ní však uzávěr, proto ji pečlivě uložil do lékárny a zajistil proti otřesům.

Pak teprve si všiml, co se děje venku. Panovalo šero, vál silný vítr a přšelo. Nebyla to letní bouře, jaká by se s trochou dobré vůle a pomluv na stranu meteorologů dala vysvětlit. Ze všeho nejvíce to připomínalo podzim, s jeho časným stmíváním a několikadenními dešti. Sáhl

po vypínači vnitřního osvětlení a kabinu zalilo nezvyklé nažloutlé světlo. Klasická, z baterií napájená žárovka připevněná u stropu dělala co mohla, ale solar to prostě nebyl. Koukl se na hodiny na přičce. Ukazovaly tři. “Vyloučeno,” zahučel sám pro sebe. Sledoval je dál a poznal, že se zastavily. Sam je každé ráno s velkým rámusem natahoval, dnes je ale natáhnout neměl kdo. Vzpomínka na kapitánův každodenní rituál mu připomenula dvě věci. Za prvé, že kapitána už asi nikdy neuvidí. A za druhé, že si to chtěl vždy zkusit také. Natáhl ruku po hodinách, aby otevřel sklo a mohl je natáhnout otáčením vroubkovaného kolečka v dolní polovině číselníku. Přehmátl se a jak zabral, otevřel celý panel hostící mechaniku strojek. A za ním spatřil něco, co ho donutilo k několika peprným slovům na adresu nepřítomného Sama. Už věděl, proč Sam k hodinám nikoho nepouštěl, říka, že je mechanismus příliš citlivý na přetažení per. Proč se tak ochotně sázel o vývoj počasí na několik hodin předem. Jak by ne, když měl skrytou meteorologickou stanici. Mohl mít přesnější informaci než tu, kterou posílali každé ráno na den dopředu z hotelu. Dnes by však prohrál. Na displejích zářilo ‘Jasno, bezvětrí, teploty kolem 30°. To asi ne’, otrásl se Joroda v závanu studeného vlhkého vzduchu zimou. Jinak tam byl už jen digitální čas, ukazoval čtvrt na pět, klasické hodiny se museli zastavit krátce před jeho probuzením a informační přehled. Pročítal si automaticky běžící titulky, aby se dozvěděl novinky a hlavně, kdy dorazí záchranáři. “... očekáváme: Císař promluví o podmínkách v koloniích. Nová metoda stabilizace hornin umožňuje stavět Úly do úrovně pět! S napětím očekávané utkání v superbalu mezi týmy Zemského výběru a Měsíční konference se bude konat na palubě orbitálního města Gagarin... To je pitomost, to jsou přece včerejší zprávy,” prohlásil. A zapnul vysílačku. Mlčela, stejně jako ta v Subbothově letadle. Pustil skenování všech pásem, v návalu náhlé naděje ji dokonce přepnul do analogového režimu, kde v pásmu 100, 200 a 300 kilohertz měla vysílat síť nouzových majáků. Odpovědi mu byl pouze šum a praskání vzdálených výbojů. “Kde jste!” zakřičel do prázdna. Veden nadějí, že když zavolá sám, tak se třeba někdo ozve, vyslal několik běžných volacích sekvencí. A napjatě čekal. Po několika minutách pokus zopakoval v jiném pásmu. Zase dlouho žádná odpověď. Už se chtěl pustit do vysílání na poslední běžné frekvenci, ale v poslední chvíli v reproduktoru zapraskalo a ozval se slabý, ztrátami paketů zkreslený hlas. “Hej... Ko je ta?”

“Tady Michael Joroda, zaměstnanec zábavního parku Ranč podkova. Došlo ke strašnému neštěstí, zřítíl se hotel a všichni zákazníci jsou mrtví. Má dcera je vážně zraněná, nutně potřebuje chirurgickou pomoc...”

Z reproduktoru se dlouho ozýval jen dech vzdáleného mluvčího. Pak muž opět promluvil, s patrnou opatrností, možná napětím ve hlase: “Mžná. Kde žijete?”

“Provincie Ameris, hrabství Numexic.”

“A řáte, že u vás padl hotl?”

“Ano, nastalo zemětřesení a všechny zděné stavby se zřítily.”

“A tak... romiň kamaráe... Tady e do stejch sraček propalo celý město... A o žiju v Nuvele v Austalis.”

“I tam?” dosah katastrofy Jorodu nepříjemně zaskočil.

“Jo. evím jak ty, amaráde, ale za celej en si jediný, do se ozval. á to balím. A moná uděláš nejíp, když mě apodoíš. Sbohem.” V blízkosti cizincova mikrofonu se ozvalo kovové cvaknutí. A než Joroda stihl něco říct, přenesl vzdálený vysílač třesk pistole. Mechanicky vypnul přijímač, ze kterého se už ozývalo jen pískání a opřel si hlavu do dlaní. ‘Celé město tam. Hotel, možná víc, tady. Žádné spojení, ani s armádou, ani s civilisty... Copak to skutečně zasáhlo celou Zemi? Ale vždyť přece musí přiletět z vesmíru! Možná jeden, nebo dva dny bude trvat, než pomohou obyvatelům měst, ale pak se určitě vydají pátrat po takových autonomních osadách, jako je ta naše... Do té doby musíme vydržet!’ S tímto přesvědčením se vydal do strojovny prámu. Už si zvykl, že dveře musí vyrazit, aby se tam dostal.

Ve strojovně byl krásný parní stroj s mosazným kotlíkem na dřevo, ale zatopit v něm se ani nepokoušel. Dobře se rozhlédl a podíval se, kde všude vedou parní trubky. Mizely v malé krabici, označené jako ‘Náhradní díly a nářadí.’ “Vsaďte se, že ne,” vyzval Joroda nepřítomné obecenstvo a vypáčil víko. “Tramtadá! Smůla Same, ty starej lenochu. Tušil jsem, že míváš vytopeno až moc rychle,” vykřikl nadšeně při pohledu na malý generátor. Zapnul ho. Během pár sekund se vytvořil dostatek páry a tak mohl s prámem vyplout. Odvázal ho od mola a vyrazil ze zátoky na jezero.

Byla to plavba hrůzy. Sotva se dostal z poměrně chráněné přístavní zátoky, zaútočil na něj plnou silou vítr. Dosud nevídané vlny se přelévaly dokonce i přes zvýšené okraje prámu. Pod tlakem větru prám na těch několika málo kilometrech uhnul o stovky metrů od původního cíle a když v naprosté temnotě narazil na břeh, nastala katastrofa. Před vyjela na souš, veškerá nashromážděná voda se přelila na zád’ a tu zatížila tak, že klesla ke dnu. Záplava, valící se vytlučným oknem do kabinky přitlačila Jorodu na stěnu a pak mu podrazila nohy. Než se zorientoval, byla již zád’ tři metry pod vodou. Elektrický rozvod byl dobře izolovaný a naposledy mu posvítil na cestu ven, ale krabíčku lékárny se vzácnou lahví voda spláchla neznámo kam. Joroda proplul dveřmi a podél zábradlí vyručkoval na hladinu. Že udělal dobře, když se nepokoušel vyplavat rovnou, pocítil, jakmile se do něj plnou silou opřely vlny. Málem ho strhly sebou, s vypětím všech sil se u zábradlí udržel a vyšel podél něj až na souš.

Na břehu se rozhlédl. Žil zde čtyřicet let a proto ihned věděl, že neskončil tam, kde chtěl, ale kus stranou. Zanađával a vyrazil k domovu. Vichr jím cloumal, proud deště ho oslepoval a ojedinělé kroupy ho zasahovaly jako kulky. Navíc se nemohl zbavit dojmu, že ho někdo, nebo něco sleduje. Jednou nebo dvakrát zaslechl tiché funění, ale když se ohlédl, nespáčil nic.

Domů dorazil úplně vyčerpaný a na hranici podchlazení. Rodinu našel ve společenském pokoji, shromážděnou před krbem, který dodával teplo i trochu světla. Více, než by v dané chvíli dokázaly elektrické systémy domu. Děti, alespoň ty zdravé, se mu vrhly naproti, nic nedbajíce jeho roztrhaných šatů a spálených vlasů. Fran odložila hrnec, ve kterém rozmělněovala nějaký polotovar a tázavě se na něj podívala. Mohl jen bezmocně zavrtět hlavou a naznačit jí, že si musí promluvit v soukromí. Ustoupil zpět na chodbu, kde setrval napůl v šeru dokud Fran nevyšla také a nezavřela dveře. Ocitli se v úplné tmě. Za několik sekund zareagovala nouzová svítlna. Její světlo použil jen k tomu, aby se mohl k Fran přiblížit a obejmout ji, pak pak svítlnu zhasnul. Ve tmě, která mu svou anonymností úkol ulehčila, všechno vypověděl.

“Škoda toho léku,” řekla téměř klidně. “Budeme muset použít tenhle. Světlo!” Jakmile se trochu rozsvítilo, vytáhla z kapsy ampulku s dávkovačem.

“Kde jsi ho našla?” ptal se dost překvapeně. Věděl, že doma nic takového neměli.

“Bylo to ve věcech pana Carrolse,” připoměla roztržitého zákazníka. “Je tam jediná dávka. A je prošlá.”

“Prošlý lék jí v žádném případě dát nemůžeme.”

“Víš, mám obavu, že nemáme na vybranou. Pojd’ se podívat.” Vtáhla ho do pokoje. Krátce po jejich odchodu světlo zhaslo.

Eva ležela u krbu. Spala, ale byl to neklidný spánek plný bolesti. Fran ji odkryla a její muž jen zalapal po dechu. Nohy jeho dcery byly téměř dvakrát tak široké a v odlescích ohně hrály všemi odstíny rudé. Zkušenému chovateli stačil jeden pohled. Lhostejno zda na zvíře či dívku. “Sepse. Nemáme co ztratit. Jestli jí nedáme lék hned, tak zítra už nebude komu.”

Fran tiše přikývla. Klekla u dcery, pevně ji uchopila za paži a jediným dlouhým stiskem jí vstříkla do žíly celou dávku.

“Mami, pomůže jí to?” ptal se Ed.

“Nevím. Musíme doufat.”

Joroda si gestem vyžádal prázdnou lahvičku a začal pečlivě studovat návod. Co našel, to si zatím nechával pro sebe.

x x x

Druhý den lilo tak, až se zdálo, že mezi nebem a zemí visí stěna vody. Střecha, rozhozená ořesem strašlivě protékala a z horních pokojů se staly sprchy. Joroda musel chtít nechtě na děšť a napravit nejhorší škody. Plazil se po šikmé ploše, po které stékaly proudy vody a snažil se urovnat kovové panely s nakreslenými došky, jak jen to šlo. Dvakrát nebo třikrát ho víchr málem srazil dolů, za život vděčil jen Fran, které musel před odchodem slíbit, že se přiváže.

Ostatní mezitím podnikali pátrání, které Bill nazval ‘generálním honem na léky.’ V noci totiž Joroda řekl ženě, co vlastně spočítal z údajů na lahvičce: “Tak staří Boti mají omezenou množivost. Nebudou stačit na opravu tkáně a dřív nebo později se vyčerpají.” Proto tedy to hledání, proto těžké mlčení, které Jorodu po návratu přivítalo.

“Vůbec nic?”

“Nic.”

“Jenom ty čtyři sady pro koně,” upřesnil Ed.

“Ne. Zvířecí léky na člověka nepůsobí,” odmítla jeho připomínku Fran.

“Počkej, něco na tom je,” zarazil se. “Geneticky směřované složky se neuplatní, to je jasné, ale protijedy a bakteriální filtry by pomoci mohly.” Ještě ani nedomluvil a Ed už běžel, aby sestře co nejrychleji pomohl.

Eva dostala lidskou dávku koňského léku a celý den byla podrobována opatrnému zkoumání. Zdálo se, že si mohou dovolit mírný optimismus. Otok se sice nezmenšoval, ale ani nešířil. Naděje jim vydržela jen do večera. Pak se horečka vrátila a Eva začala blouznit.

x x x

Už včera odpoledne dosáhla bolest takové intenzity, že se Eva málem zbláznila. Vyzkoušela vše, ale psychická kontrola bolesti ji velice vyčerpávala a každý záchvat po uvolnění kontroly byl horší a horší. Právě peklo však nastalo po aplikaci zvířecího léku. Chápala rodiče, že jí chtějí pomoci, vyslechla ostatně jejich noční rozhovor, ale to co nastalo poté by nepřála nikomu. Nějakou dobu dokázala myslet jen na vlastní utrpení. Z oparu na pomezí mezi realitou a nevědomím k ní proniklo slovo 'zakázané' a opět zmizelo. 'Zakázané, zakázané,' přemýšlela. 'Ale co?' Naráz se jí vybavilo všechno. Třetí skupina osmého ročníku Dellawarského učiliště. Hodina interní psioniky. Profesorka Nemethová, procházející s vážnou tváří mezi svými studenty a říkající: “Interní psionické schopnosti jsou nejcenějším darem, který Bůh daroval lidem. Umožňují nám napravit nedokonalost našich těl. Je to mocná schopnost, vyžadující maximální zodpovědnost a opatrnost při používání. Litane potratu, která vám pomáhá prodloužit bezstarostné dětství a chrání Zemi před nezvládnutelným přelidněním je jen počátek. Další cvičení jsou nejen stejně důležitá, ale navíc i univerzální. Ovšem, stejně tak vám mohou pomoci překonat zranění, jako nevratně ublížit. K těm nejzákeřnějším patří zejména cvičení Jonas-Baerker Delta 2. Zmíním se o něm jen jednou, a budu doufat, že se nepokusíte pátrat po podrobnostech, nebo dokonce ho zkoušet. Toto cvičení nevratně odpojuje centra pro vnímání bolesti v mozku. Jenže člověk, který vůbec necítí bolest, dlouho nepřežije...” Pak pokračovala o těch legálních cvičeních, která probírat budou. Ale pokud je chtěla varovat, udělala pravý opak.

Ani ne za týden už popis cvičení koloval po celé třetí skupině. K vyzkoušení se však nakonec odhodlal jediný student, Tom Payer. Nějakou dobu pak bavil a ohromoval spolužáky různými sebepoškozujícími triky. Potom ho jednoho rána našli mrtvého s krvavou pěnou u úst. Byla provedena pitva a následné vyšetřování prokázalo, že se předešlého dne srazil při superbalovém zápasu se spoluhráčem. Protože si na nic nestěžoval, nebyl odeslán k lékaři. Jenže v noci se mu zlomené žebro nějak vzpříčilo a probodlo mu plíci. Pozůstalí žáci třetí skupiny měli o čem přemýšlet a myšlenku na cvičení JBD2 nadlouho vytěsnili z hlav. Dokud se pro jednu z nich nestala každá jiná alternativa horší. 'Stejně umřu,' říkala si, 'tak ať je to aspoň v klidu...' A začala tiše odříkávat litanii přerušení. Jednou. Podruhé. A potřetí. Nestalo se nic zvláštního. Žádné zvonivé BIM! v hlavě, žádný ohňostroj před očima. Jen bolest zmizela.

Stav poměrného klidu, který její rodiče pokládali za úspěch léčby jí vydržel do večera. Pak dostala halucinace.

Od okamžiku, kdy ztratila přehled o stavu svého těla, měla pocit, že se vznáší. Ten náhle zesílil ještě víc a ona s údivem zjistila, že sleduje celou místnost z nějaké divné perspektivy z místa pod stropem. Viděla samu sebe v odlescích plamenů z krbu. O kousek dál v temnotě leželo několik tichých stínů, co mohli, ale nemuseli být lidé. Pokoj byl plný tichého šeptání, nezřetelných přelétavých hlasů ševlících v temnotách. Její duch, nebo co to bylo zač se vydal na bludnou pouť pokojem. Minul pěti beztvarých tichých stínů a vrátil se zpět k vlastnímu tělu.

Sen se jí vrátil ještě několikrát, stále stejný. Jen z těch divných hlasů se stále zřetelněji vyděloval jeden, opakující zpěvnou frázi: Dute dima, lia, zlia y sia. Dute dima, lia, zlia y sia. Až do zbláznění.

× × ×

Kromě toho, že Eva celou noc šeptala nezřetelná slůvka, se nestalo nic zvláštního. Déšť se stále monotónně řinul z oblohy a v komínech kvílel víchr. Ráno bylo stejné. Eva byla naživu. S ohledem na okolnosti si nebyli jistí, zda je to vůbec dobrá zpráva. Byla při vědomí, ale velmi slabá, mohla jen stydlivým přivřením víček reagovat na prostořekou poznámku bratra Eda. Ten řekl, že už je vážně jako kůň, protože ten si také klidně nadělá pod nohy.

Bill k tomu necitlivě dodal, že kůň si do toho nelehne. Fran se na kluky rozzlobila, vyhnala je z pokoje a Evu očistila. Dívka se vděčně usmála, pak ale opět upadla do spánku, který se podobal bezvědomí.

Pak se do pokoje vrátil Michael a při pohledu na bezvládně ležící dceru malomyslně řekl: “Kdybych viděl koně v takovém stavu, tak...” Fran zavrtěla hlavou. “Ne. Znáš příkázání: Nevezmeš život člověka.”

“Znám a rád bych se jím řídil. Ale nedokážu se dívat, jak trpí bez naděje na záchranu. Už ubíhá třetí den a neukázal se jediný letoun...”

“V tomhle máš pravdu, ale jinak ne. Eva netrpí. Pomalu odchází, ale bez bolestí. Jen se na ni lépe podívej.” Fran vzala muže za ruku a přinutila ho přijít blíž. Poklekl u dcery a hleděl jí do tváře. Po včerejším křečovitém stažení skutečně nebylo ani vidu, dokonce se zlehka, sotva viditelně usmívala. “Kdybych to neviděl, neuvěřím,” řekl. Sáh po pokrývce, aby překontroloval zranění. Fran se mu v tom pokusila zabránit. “Nestojí to za to,” varovala ho napjatým hlasem. Přesto pohyb dokončil. Ten pohled ho šokoval. V okolí kloubů už byla tkáň úplně černá. Zhrozeně pokrývku odhodil. “Udělalí jsme chybu. Měli jsme jí je hned na začátku amputovat a až přiletí záchranáři jí koupit nové. Ted’ už je pozdě.”

Fran pokývala hlavou a usedla k Evě. Přidal se k ní. Se zoufalou touhou pomoci jí vstříkli poslední dávku. Pak už mohli jen sedět a čekat. Ztráceli přehled o čase. Polena, ráno do krbu přiložená se dávno změnila na popel, než si uvědomili nějakou změnu. “Neprší!” pochopil Michael a vyskočil k oknu. Rozrazil okenice. Místo do proudů deště hleděl do vířící mlhy.

Stálý víchr odnášel kotouče par a ihned je nahrazoval novými. Pak, jako by mu Aiolos, antický správce větrů, šlápnul na krk, víchr ustal. Mlžní duchové se zastavili a začali se

rozpouštět. Světla bylo stále více a netrvalo dlouho, hleděl na plné letní slunce. Kolem ramen ucítil Franinu ruku. Se zatajeným dechem sledovala ten zázrak s ním.

Na chodbě se ozvalo dupání. Pak do pokoje vtrhli Ed, Jane i Bill, s halasným pokřikem: “Tatí!!! Už je...” Při pohledu na fascinované rodiče zmlkli v půlce věty a už jen s minimem pošťuchování si rozdělili zbývající okna. A tak v pěti obdivovali pohled, který se ještě ráno zdál vyloučený. Modrou oblohu a slunce na ní. Posvátné vytržení nad zázrakem přerušil Billy. “A teď pro Evu přiletí?”

Jorodovi zatrnulo. Přesto řekl, “ano, přiletí.” Než mohly nastat další dotazy, které by přesvědčivostí jeho výpovědi otřásl, řekl raději: “Zajdu se podívat, jak ten nečas přestáli koně.

“Půjdu s tebou,” nabídl se okamžitě Ed. Billa divadelní pastevectví nebavilo. Raději snil o Sanfriské Technické univerzitě a nyní se také vymluvil. Jane se zase nechtěla do mokrých pastvin. Vyrazil tedy jen s mladším synem.

Pastviny náležející k ranči byly téměř nedohledné. Ale přístřešky s vyvýšenou podlahou, ve kterých mohli koně v suchu přečkat i takový nečas, jaký panoval poslední dva dny, ty byly poměrně blízko domu. A zvířata nebyla pitomá, vždy do nich ochotně našla cestu. Proto ho nepříjemně překvapilo, že v okolí neviděl ani jediné. Tak rychle by se sama nerozptýlila. Uvažoval, co je k tomu mohlo vést ještě ve chvíli, když vstupoval do prvního přístřešku. Tam strnul téměř na místě. Uprostřed plochy plné kobylic ležel mrtvý kůň.

Poznal by ho kdekoliv i na větší vzdálenost. Tom Šedá Sedma. Největší divoch z celého stáda, dokonalý zápasník schopný shodit sebelepšího jezdce v několika minutách. A teď tu ležel a nebylo mu pomoci.

Zvolna se k němu vydal. Jak zvíře leželo na boku hřbetem k němu, neviděl žádné zranění, dokud nepřišel až těsně k němu. Obě zadní nohy koně byly poleptané až na kost. Kopyto levé nohy vypadalo jako zpuchřelé, na pravé chybělo úplně. “Který čert tohlencto,” začal Michael klít po provedeném ohledání. Kůň vykrvácel, to se dalo očekávat při takových ranách, ale proč krvácel i z očí a nozder bylo otázkou. Dozvěděl se to však dřív, než mu bylo milé.

Do přístřešku se vrátil Ed, který sledoval stopy na podlaze od koně až ven. “Tati, venku je něco, co bys měl vidět,” řekl. Povídal to dost vážně a Michael se nemohl zbavit dojmu, že se mu klepou zuby. Zaujatý tím, co mohlo kluka tak vystrašit, bez váhání vstal a následoval ho. Ve stínu za přístřeškem leželo cosi, co v první chvíli považoval za dalšího koně. Pak se rozkoukal a poznal svůj omyl. Ten tvor sice byl dlouhý jako kůň, ale i ve stoje na nohách by mu sahal sotva po břicho. Jak se blížili a rozeznával další podrobnosti, bylo mu stále více jasné, že něco takového dosud neviděl. Zavalitý trup, zbarvený do ohavného hnědozeleného tónu, neslo šest ještěřích mohou vyzbrojených ostrými drápy. Z obou čelistí tvora čouhaly dlouhé špičky, hlavu pokrývaly kožnaté laloky a kostnaté výrůstky. Z celého tvora vyzařovala nebezpečnost.

“Nepřibližuj se k němu,” varoval Eda.

“Proč ne, je mrtvý. V druhém boku má díru,” odmítl kluk radu s logicky znějícím argumentem.

“Vážně?” Šel se sám podívat. Skutečně. V druhém boku, těsně nad prostřední nohou byly dva otvory, asi takové, jaké může v pevné, ale křehké hmotě udělat kopyto ze všech sil kopajícího koně. Děrami bylo vidět našedlé vnitřnosti stvůry. A krev, která z ran vytekla, spálila trávu v dlouhém pruhu, od místa souboje s Šedým Tomem až sem.

“Radši se sem vrátím s kulovnicí. Bůh ví, co to je a nerad bych, aby to ožilo. Jdeme.”

“Počkej tati. Že má ale zuby!” Ed u stvůry poklekl a obdivoval špičáky zblízka. Michael nadšením neoplýval. Zamračeně obludu sledoval a uvažoval, jestli koně poděsila tahle jediná, nebo jestli se jich ukázalo víc. Přitom si všiml, že se tupý ocas obludy pohnul. “Ede, pozor!” zařval ze všech sil. Kluk se vyplašeně odvalil a první úder příšery, hlavou vypadající jako palice plná ostnů, vyšel do prázdna. Ihned však přišel druhý. To už příšera útočila ze stoje. Přiskočila k Edovi a chlapec po úderu odletěl několik kroků. Michael se k němu vyděšeně vrhl, ale kluk se naštěstí zdvíhal sám. “Uf, to byla ale pecka,” postěžoval si.

“Nic tě nebolí?”

“Je to dobrý, pár škrábanců a trochu to pálí, ale jinak nic.”

“Tak mizíme, řekl bych, že se jí ani trochu nelíbíme.” To byla zatraceně pravda. Obluda se ohledávala a ponechala jim tak několik sekund času. Nyní se k nim ale sunula s výrazem zuřivé nenávisti. Dali se před ní na útěk. Přestože jí nefunkční noha dost překážela, zdálo se, že si bez ní nedokáže poradit, uháněla za nimi docela svižně. Rozhodně neměli šanci se jí ztratit z dohledu. Bok po boku vběhli do domu, Ed zabouchl dveře a Michael na ně převrátil skříň. Očekávaný náraz ale nepřišel. Obluda se zastavila pět kroků od domu a hloupě zírala na stěnu, ve které zmizeli.

To už Michael otevíral starý ocelový trezor. “18-73, druhý třikrát vpravo, třetí dvakrát nalevo, druhý jednou nalevo...” odříkával si tiše kombinaci. Mechanismus cvaknul, masivní dvířka skříň se otevřela a zevnitř zavanul pach strojního oleje, kůže, kovu a střelného prachu. Byla to kompletní zbrojnice. Sedm replik šestiranných Coltů pro běžné zákazníky. Kulovnice, pokud někdo projevil přání ulovit něco většího. Nestávalo se to často, protože do krvavé práce s kucháním a přípravou úlovku se chtělo málokomu a Joroda lov jen pro zabíjení nedovoloval. Teď rychle vytahal zbraně a spočítal střelivo. Nebylo ho moc, poslední zákazníci stříleli jak o život. Deset nábojů do pistole a jednu pětikusovou sadu nábojů do kulovnice. “S tím toho moc nevytrhneme. Tady máš pistoli, donekdy ji mámě. Já jdu na to,” řekl přes rameno, ale pro podanou pistoli se nikdo nenatáhl. Otočil se. Ed ležel na zemi, těžce dýchal a jeho kůži pokrývaly červené skvrny. “Bohové... Fran... Fran!” Místo odpovědi se z pokoje ozval hluk tříštěného dřeva a výkřiky. Na nic nečekal a vtrhl tam. Ozubená příšera se protloukala stěnou. Bez váhání na ni z pistole vypálil čtyři rány, všechny do hlavy. Tentokrát skutečně padla. Páchnoucí břečka její krve se rozlila po zemi a z kalužiny nějakou dobu stoupal dráždivý dým.

“Co to u všech bohů bylo?” ptala se Fran.

“Nemám ponětí. Možná je to nějaká kosmická obluda, snad ze ZOO v Albukere a utekla při katastrofě... Jestli jich uteklo víc, tak se máme na co těšit. Trkla Eduarda, jedenkrát a vypadá to s ním bledě.”

“Kde je!”

“V chodbě. Právě jsem to zjistil, když zaútočila. Přinesu ho.” Přišel skoro hned, bezvládného chlapce nesl v náručí. Uložil ho vedle Evy. Teprve nyní měl dost času, podívat se, co potvora chlapci provedla. Jeden z dlouhých tesáků nařízl kůži a v ráně se už ukazovaly typické znaky poleptání. Leptavý jed se dostal do krve a začal ničit tělo zevnitř. A úroveň škod byla neodhadnutelná...

Den, který se zdál přinést novou naději, přinesl jen prohru. Právě se pokoušeli o večeři, když Ed začal kašlat krev. Záchvat se zakrátko uklidnil, ale byl důkazem těžkých zranění, která mu kyselina v krvi způsobila. Po něm se sice probral, ale jeho oči jen tupě bloudily ze strany na stranu, nedokázal mluvit, ani někoho poznat. 'Zasáhlo to mozek,' pochopil Michael s hrůzou.

Nedokázal v místnosti vydržet, proto navrhl, že půjde hlídkovat ven. Fran ani nekývla...

× × ×

Naskládal do zásobníku dlouhé pušky všech pět nábojů, natáhl závěr a vylezl oknem ven. Obcházel kolem domu, pečlivě zkoumajíc každou vyvýšeninu. Slunce již stálo nízko, každý hrbol vrhal dlouhé stíny, ve kterých se mohly skrývat desítky příšer. Nezdálo se však, že by tomu tak bylo právě v této chvíli. Uspokojen obhlídkou se posadil na dřevěné zábradlí přístaviště, poslouchal šplouchání vody a pozoroval západ slunce. Jeho pohled upoutal krátký záblesk. Vyskočil a podíval se znovu. Skutečně, tam na západním obzoru startoval velký letoun. A nabral kurs přímo k němu. Joroda začal na břehu radostí tancovat. Poskakoval, hulákal, mával rukama, dokud z letové křivky nepochopil, že letoun ho prostě přeletí ve velké výšce, aniž by jeho posádka vůbec tušila jeho existenci. Letěl pěkně rychle, už byl téměř nad ním. Obrovský transportér, jaké vždy obdivoval na výletech do Sanfri. Přeletěl, aniž by zpomalil. Nadšení vystřídalo zoufalství. “Vraťte se, bastardi, nenechávejte nás tady!” křičel. Strhl z ramene pušku a vypálil všech pět ran zhruba směrem na stroj. Ten letěl nevšímavě dál. Už byl nad horami, když tu zpomalil, zakolísal se a vybuchl.

Být tam ještě někdo jiný, mohl by Jorodovi připomenout, že kulky mohly stěží poškodit stroj letící rychleji než ony samy a výše než kdy dosáhly. Nikdo jiný tam však nebyl. A rančér Joroda, pyšný na své střelecké umění klečel na molu a modlil se za duše neznámých lidí, které podle vlastního mínění poslal do pekla.

Když vstal, byla už tma. Měsíc nesvítil, měl vyjít až k ránu. Kdyby však v této chvíli ozářil tvář Michaela Jorody, byl by vidět obličej člověka, který v hlubokém zoufalství udělal nezvratné rozhodnutí...

x x x

Možná se ta koňská dávka koňských medikamentů konečně adaptovala na lidské tělo. Možná se pod jejím vlivem po dvou dnech konečně probrali boti lidského léku. V každém případě se Eva cítila stále lépe a hlavu měla docela jasnou. Vzpomněla si na větičku ze snu a přesvědčena, že se jedná o aktivační litanii psychické sebevraždy se zařekla, že ji v životě nepoužije.

Otevřela oči. Byla temná letní noc. Otevřenými okny do místnosti proudil chladivý vzduch, v krbu se zamíhaly plamínky a zavonělo pálené dřevo. Téměř to připomínalo noci na Stezce. Kolem tiše oddychující spáči, cinkání postrojů... Tohle ale nebyl postroj! Z křesla se vztyčila vysoká postava otce. Přesl pokojem, v jeho ruce se matně zaleskla zbraň. Zastavil se nad místem, kde zhruba tušila přítomnost spící mámy. Okamžik mlčky postál, pak nezvykle chraptivým hlasem řekl: "Promiň Francisko, ale ten chlapík měl pravdu. Je čas to tady zabalit. Mám tě moc rád..." Pistole třeskla. Výstřel probudil Williama a Jane. Ta umřela v tichu, Bill stihl vykřiknout, než ho třetí výstřel navždy umlčel. Pak šílený otec přešel k ní. Sledovala ho vyřeštěným pohledem, ochromená děsem. Začal znovu mluvit. "Vás těm příšerám teprve nenechám. Už jste si vytrpěli dost..." Čtvrtá kulka se zaryla do tichého těla vedle ní. Bez toho by si Eduarda vůbec nevšimla.

Ted' byla řada na ní. V záblesku plamenů spatřila jeho oči, ve kterých nebyla milost a přesto se zdálo, že váhá. Ruka s pistolí se zdvíhala jen pomalu a ona se rozhodla, že jestli má někdo ukončit její život, tak jen ona sama. Začala odříkávat formuli domnělé sebevraždy: "Dute dima, lia, zlia y sia. Dute dima, lia, zlia y sia. Dute..." Na začátku třetího opakování jí pistole vystřelila do obličeje.

Bolest necítila, ani nemohla. Spokojená s tím, jak rychlé to bylo, si všimla teprve po několika sekundách, že stále vnímá skutečnost. Otec se sklonil do krbu a vytáhl žhnoucí poleno. Pak si přiložil pistoli ke spánku a vystřelil naposled. Svezl se k zemi, poleno mu vypadlo z ruky a skončilo v její pokrývce. Ta ihned začala doutnat.

Tolik posmrtně viděných věcí na ni bylo trochu moc. Vytáhla ruku a pokusila se najít průstřel. Žádný nenašla, ale když si osahávala hlavu zezadu, našla v podlaze zavrtanou kulku, která jí nepochybně musela projít. "No teda! Já jsem nezranitelná?" vydechla, napůl fascinována a napůl vyděšena tou představou. V tom případě se ale musí zbavit hořící pokrývky. Prožívat požár z první řady se jí nechťelo ani za nic. Stihla ji smotat a odhodit do krbu i s polenem, dříve než stačilo vzplanout ještě něco.

Pak začala uvažovat o budoucnosti a dostala strach. Nohy se jí nezahojí, skutečného léku dostala jen málo a na dokonalou nápravu by stejně byla potřebná operace. A táta je chtěl tím hrozným způsobem ochránit před něčím ještě horším. Ale čím? Než stačila z útržků zapamatovaných rozhovorů poskládat nějakou domněnku, roztančila se jí před očima rudozelená kola a pak se propadla do tmy.

Co se děje dál?

Po tomhle již následuje pouze pád. Technologie včerejška je nepoužitelná a síly magie vedou do jiného světa.